

Tomaji Attila: *Mese a nyárvégről; Mese befelé és visszafelé* (versek) **2**.
 Karácsonyi Zsolt: *A legkisebb királyfi* (vers) **3**.
Valóság az, ami tényné válik bennünk.
 Horváth Benji beszélgetése Visky András íróval, költővel **4**.

Andrei Dósa: *álom az animáról; a nagy téma; kínos kíméletlenségek; a planorámában ülünk az ablak előtt; zilált mezőn cukorrépák; taknyom-nyálam összefolyik* (versek Visky András fordításában) **6**.

Zsidó Ferenc: *Ritmustalan rigmus* (próza) **8**.
 Csontos Márta: *A kozmoszban törés van...; Agymosás; Hullámvasút-effektus* (versek) **10**.
 Lőnhárt Melinda: *amíg betűkbe (k)öltözünk; nem olyan könnyű; mintha* (versek) **10**.
 Szondy-Adorján György: *A csend mögött a zaj* (próza) **11**.

Pavilon 420

Török Ábel: *csillagmély, szívüres* (versek) **13**.
 André Ferenc: *Ezt még leírhatom – Mărcuțiu-Rácz Dóra verseiről* (esszé) **15**.
 Mărcuțiu-Rácz Dóra: *még nem politikai; jobbkéz* (versek) **16**.

Stellárium

Böjthe Pál: *Fordított történelem* (Gabriel Chifu: *Végpont, és újra*) **18**.

Keszthelyi György: *Jóslat; Illetlenül; Megváltások* (versek) **19**.
 Lovász Krisztina: *A nő háromszor* (próza) **20**.

Kinematográf

Papp Attila Zsolt: *Lejönni a hegyről* (Csoma Sándor: *Magasságok és mélységek*) **21**.

Theátrum

Karácsonyi Zsolt: *Hangszínház, árnyakkal* (Kolozsvári Puck Bábszínház: *Árnyak színháza*) **22**.

Kritika

Török Dalma: *„múltja: jelene, ami megtörtént, történik”*. *Egy tervbe vett trilógia indító kötetéről* (Visky András: *Kitelepítés*) **24**.
 Tamás Dénes: *Teológiai mű, prózában* (Visky András: *Kitelepítés*) **25**.

Fülszöveg

Tankó Andrea: *Négyből egy* (Czakó Zsófia: *Szívhang*); *Már a madonna sem sír értük* (Lőrincz P. Gabriella: *Könnytelen madonnák*) **26**.

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: ... **26**.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Az Anthony Adverse-től a Szimfonikus Szerenádig* **27**.

Artefaktum

Vida Krisztina: *Nekünk már történelem* (Andrei Pande: *La Est prin Sud-Est*) **28**.

TOMAJI ATTILA

Mese a nyárvégről

Csúcsra járatott nyár, most hanyatlik,
 mit növesztgetni próbál még, éjjelre
 lefagy. Lázás hónapok után gyors
 lobbanásokkal kihátrál a tájból,
 hidegen csillog a parton a hajnali

homok, megbotlik a Hórak táncos lába.
 Szól már az új korszak húrja, pár első
 akkord, szívünk a lassút szokja, tanulja,
 megnő a néma idő a kőben, visszhang
 a tükörben. Felszakad a szél szája, és

sóhajtva sárgul a gyepp, mint a holtak.
 A bukáson áttüremkedik a kevesebb
 élet, a sötétség sátra egyre sötétebb,
 a hideg hátsó udvarán csupasz akácok
 lapos árnyéka kúszik elő. (Valaha,

ilyenkor már készülődtek a rigászok.)
 Minden, mi él az ég alatt, teng s elleng.
 Átmeneti idők jönnek, vesztett csaták,
 hamarabb alkonyok, (közben a nyár
 újra álmodja magát), s teljes pompájában

bevonul termeibe a nagyságos ősz, hullt
 levelek nemzője. De ott fenn fiatal felhők
 futnak, ártatlanok, nem látták Hannibál
 hadát. Mire vársz, örülj, hogy élsz. Indulj
 az elgurult szívek után, betakarni őket.

